

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoP/19/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114205232
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2114205232.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: J. B., nar. XX.X.XXXX, v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, dieťa rodičov - matky: J. B., nar. XX.X.XXXX, bytom A., Q. X, zastúpenej advokátom: JUDr. Roman Cibulka, so sídlom Trnava Hlavná 13 a otca: D. B., nar. XX.X.XXXX, bytom A., Q. X, zastúpeného advokátkou: JUDr. Lucia Zvolenská, so sídlom Trnava, Kollárova 7, o návrhu matky na zmenu úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 26.2.2015, č.k. 20P/52/2014 - 91 - v jeho zamietajúcej časti, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti **r u š í a** vec mu v **r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh matky zamietol, zároveň uložil matke a otcovi podrobiť sa odbornému poradenstvu - psychologickému poradenstvu v trvaní jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia v intervaloch podľa doporučenia psychológa s cieľom zlepšiť komunikáciu medzi rodičmi ohľadom výchovy maloletého, eliminovať vzájomné negatívne postoje medzi rodičmi navzájom a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne ust. § 36 ods. 1, § 24 ods. 2, § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine ako i § 81 ods. 1, 151 ods. 1, § 120 ods. 2 a 146 ods. 1 písm. a) O.s.p. Vecne potom argumentoval tým, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že maloletý je na základe rozsudku tunajšieho súdu č.k. 10P/71/2012-98 zo dňa 7.2.2013, schválenej rodičovskej dohody v striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, ktorá sa realizuje aj v súčasnosti bez ohľadu na to, že matka podala návrh na zmenu tohto rozhodnutia a navrhla maloletého zveriť do svojej osobnej starostlivosti. Svoj návrh odôvodnila aj nálezom PhDr. S. L. zo dňa 21.11.2013, z ktorého vyplýva skutočnosť, že „adaptácia maloletého je zhoršovaná konfliktným prežívaním situácie po rozvode a ako potenciálne rizikové je možné považovať bezmocnosť a psychickú nepohodu pri nutnosti zmeniť domáce prostredie a prežívanie otcovho konzumu alkoholu“, želaním maloletého a požívaním alkoholu otcom, ktoré však nebolo najvýznamnejším dôvodom. Zo správ zo školy na maloletého doručenej dňa 27.10.2014 a zo dňa 16.2.2015 jednoznačne vyplýva, že na strane maloletého bola a je striedavá osobná starostlivosť pozitívom a maloletému táto vyhovuje. V školskom roku 2014/2015 dosiahol nadpriemerné výsledky a prosperoval veľmi dobre. Obaja rodičia sa osobne aj telefonicky zaujímajú a jeho výchovu a vzdelávanie. Samotná matka sa vyjadrila tak, že otec sa maloletému venuje a stará sa o neho, teda mu zabezpečuje riadnu starostlivosť počas toho týždňa, keď má maloletého v starostlivosti. Tvrdenie matky, že otec požíva vo zvýšenej miere alkohol nebolo v konaní preukázané, keď uvedené nevyplýva ani z oznámenia zamestnávateľa otca, a to počas pracovnej doby. Súd nemal preukázané, že otec požíva alkohol vo zvýšenej miere počas doby, kedy má maloletého v osobnej starostlivosti, keďže aj počas tejto doby mu zabezpečuje riadnu starostlivosť, pomáha s prípravou do školy, pričom maloletého prospech je veľmi dobrý a nie je zmenený ani potom ako sa od otca vráti, trávi s ním voľný čas, zabezpečuje jeho účasť na

futbalových tréningoch a zápasoch aj mimo miesta bydliska. Pričom ani z vyjadrenia matky nevyplýva iný záver. Súd má za to, že v konaní nebola preukázaná zmena pomerov, či už na strane maloletého alebo otca, ktorá by odôvodňovala zmenu pôvodného rozhodnutia. Striedavá osobná starostlivosť, na ktorej sa rodičia dohodli je nateraz na prospech maloletého, pričom v konaní mal súd preukázané, že problém je v komunikácii medzi rodičmi navzájom, ktorá prakticky nie je, resp. nefunguje. Preto súd v záujme maloletého, aby striedavá starostlivosť fungovala na jeho prospech aj v budúcnosti, rozhodol o nariadení výchovného opatrenia, ktoré však uložil iba rodičom maloletého. Nakoľko rodičia majú výrazné problémy v komunikácii, čo bolo súdu zrejme aj z ich výpovedí a správania sa na pojednávaní, ktorá buď absentuje, alebo bola najmä otcom realizovaná prostredníctvom dcéry R., pričom pri efektívnej realizácii striedavej osobnej starostlivosti je vzájomná fungujúca komunikácia medzi rodičmi veľmi dôležitá, je súd toho názoru, že bez odbornej pomoci nie je možné eliminovať takéto správanie rodičov, keď nie sú schopní vzájomnej konštruktívnej komunikácie. Z vykonaného dokazovania má súd za to, že vzájomné správanie sa rodičov, riešenie ich konfliktov, či už po telefóne, ktorých svedkom je maloletý, ovplyvňovanie maloletého, veľmi negatívne vplyva na zdravý vývin maloletého. Maloletý má k obidvom rodičom vytvorený vzťah, ktorý je silnejší ako prípadné negatíva, ktoré vo vzťahu s otcom zažíva, preto podľa názoru súdu, že dôležité, aby sa čo najskôr zlepšila vzájomná komunikácia rodičov, preto nariadil výchovné opatrenie, podľa ktorého uložil matke a otcovi podrobiť sa odbornému poradenstvu - psychologickému poradenstvu v trvaní jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia v intervaloch podľa doporučenia psychológa s cieľom zlepšiť komunikáciu medzi rodičmi ohľadom výchovy maloletého, eliminovať vzájomné negatívne postoje medzi rodičmi navzájom. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu podala prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie matka maloletého, ktorým sa domáha zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti a vrátenia veci na nové konanie a rozhodnutie. Argumentovala tým, že súd prvého stupňa nezistil vo veci náležité skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, keď nevykonal ňou a kolíznym opatrovníkom navrhovaný dôkaz spočívajúci v znaleckom dokazovaní. Súd prvého stupňa nevykonanie tohto dôkazu odôvodnil tým, že ho považoval za nadbytočný, nakoľko skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním považoval za dostatočné pre posúdenie rozhodujúcich skutočností. S takýmto názorom nemôže súhlasiť, pretože je presvedčená, že striedavá starostlivosť realizovaná na základe rodičovskej dohody schválenej rozvodovým rozsudkom nezodpovedá potrebám maloletého J., sťažuje mu život a nepriaznivo pôsobí na jeho psychiku. Platí to o to viac, že maloletý nemá žiaden domov, neustále premáva medzi domovom u nej a u svojho otca a keďže oni s otcom nedokážu vzájomne komunikovať, je takáto situácia pre maloletého stresujúca. Svoj návrh na zmenu výchovného prostredia maloletého podložila stanoviskom psychologičky PhDr. S. L. zo dňa 21.11.2013, u ktorej maloletý jednoznačne prejavil nevhodu podrobovať sa striedavej starostlivosti a negatívne dopady, ktoré má takáto úprava výchovného prostredia naň. Je presvedčená, že súd mal akceptovať návrh kolízneho opatrovníka ako jej návrh a pribrať do konania znalca z odboru detská psychológia, ktorý by posúdil vhodnosť striedavej starostlivosti ako úpravy ich práv a povinností k maloletému dieťaťu a navrhol takú úpravu, ktorá by bola najvhodnejšia pre jeho ďalší vývoj. Súd v predmetnej veci takýto dôkaz nevykonal, rozhodol preto podľa jej názoru bez toho, že by bol riadne zistil skutočný stav veci potrebný pre svoje rozhodnutie.

Otec maloletého ani kolízny opatrovník odvolací návrh nepodali, k odvolaniu matky maloletého sa písomne vyjadril len kolízny opatrovník, ktorý kolízny opatrovník vzhľadom na odporúčania referátu poradenskopsychologických služieb ich úradu zo dňa 9.12.2014 a následne zo dňa 10.4.2015 navrhuje druhostupňovému súdu odvolaniu matky vyhovieť a vec vrátiť na nové konanie. Ako prílohu svojho vyjadrenia predložil odvolaciemu súdu správu referátu poradenskopsychologických služieb ich úradu zo dňa 9.12.2014, z ktorej vyplýva, že maloletý J., keď prišiel prvýkrát na ich úrad v sprievode matky, prezentoval, že chce zostať bývať s ňou a s otcom sa chce často stretávať. Zaviazal ich vtedy mlčanlivosťou o niektorých negatívnych pocitoch z interusu stráveného u otca. Nežela si, aby boli riešené s otcom. V prípade jeho druhej návštevy, kedy prišiel spolu s ním, nastala zmena jeho stanoviska. Požiadal, aby bolo rodičom pretlmočené, aby sa nehádali a že nechce bývať len u matky, ale chce to tak, ako je to doteraz. Údajne sa tak rozhodol preto, lebo si uvedomil, že je dobre aj u matky, aj u otca, aj matka na neho niekedy zakričí, nielen otec a nevidí už otca, že by požíval alkohol. Tvrdil, že pokiaľ by tak otec učinil, poznal by to podľa jeho reči. V rámci riešenia rodinných vzťahov a citových väzieb nebol voči osobe matky kritický, v prípade otca sa v malej miere objavili city od neho voči nemu prichádzajúce mierne negatívne. Neprejavili sa city vychádzajúce od neho k otcovi pozitívne silné. Za to sa v malej miere vyskytli v prípade matky. V súvislosti s alkoholom má negatívne spomienky z minulosti a zároveň

je to jedna z príčin, prečo si menej rozumie s otcom v súčasnosti. Skôr než ďalšie prizvanie maloletého J. na súd odporúčajú súdnoznalecké psychologické prípadne psychiatrické vyšetrenie odborníkmi z oblasti klinickej psychológie a psychiatrie okrem iného cieľom posúdenia závažnosti požívania alkoholu zo strany otca maloletého J..

Z priloženého písomného vyjadrenia kolízneho opatrovníka zo dňa 20.2.2015 vyplýva, že s rodičmi maloletého J. mali stanovené dva termíny - individuálny s otcom (14.1.2015) a spoločný aj s matkou (21.1.2015). Otec sa bez ospravedlnenia ani na jeden z nich nedostavil. Matka na dohodnutý termín prišla. Uviedla, že na komunikácii medzi ňou a otcom maloletého J. sa nič nezmenilo. Predpokladá, že naďalej zvyšene požíva alkoholické nápoje a pod ich vplyvom je schopný ju telefonicky osloviť. Nemôže tak ale s určitosťou tvrdiť, či je to aj v čase, keď maloletý J. trávi čas u neho. Napriek výhradám matky obaja rodičia v striedavej osobnej starostlivosti pokračujú - dodržiavajú súdne rozhodnutie.

Z doloženej správy kolízneho opatrovníka zo dňa 10.4.2015 vyplýva oznámenie, že otec maloletého J. s nimi v súčasnosti nespolupracuje. Matka sa z termínu 25.3.2015 telefonicky ospravedlnila, dohodla nový na deň 20.5.2015. Zároveň uviedla, že situácia v rodine sa nezmenila, aj preto podala odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu. Stanovisko referátu poradenskopsychologických služieb úradu sa nemení, naďalej trvajú na vyjadrení zo dňa 9.12.2014.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 212 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 81 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 20P/52/2014 je matkou navrhovaná zmena úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvoze jeho zverením do jej osobnej starostlivosti spolu s určením výživného otcovi a úpravy jeho styku s maloletým, keď na základe poslednej úpravy rozsudkom súdu prvého stupňa č.k. 10P/71/2012-98 zo dňa 7.2.2013 bol na čas po rozvoze manželstva rodičov maloletý schválenou rodičovskou dohodou zverený do striedavej osobnej starostlivosti rodičov.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správneho postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým návrh matky na zmenu poslednej úpravy práv a povinností rodičov k maloletému zamietol, pre nepreukázanie zmeny pomerov, či už na strane maloletého alebo otca, ktorá by odôvodňovala zmenu pôvodného rozhodnutia.

Keďže daná vec, ktorá je vecou starostlivosti súdu o maloletých v zmysle § 81 ods. 1 O.s.p., podľa § 120 ods. 2 O.s.p. súd je v takomto konaní povinný vykonať nielen dôkazy, ktoré navrhnu účastníci konania, ale i ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu.

Pod odňatím možnosti účastníka konať pred súdom treba rozumieť taký závadný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je podstatnou náležitosťou každého rozhodnutia súdu. Citované zákonné ustanovenie treba chápať aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie, a vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Garcia Riuz v. Španielsko z 21. januára 1999) tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Georiadis v. Gréck z 29. mája 1997). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny stav (uznesenie Ústavného súdu z 23. júna 2004 sp. zn. III.209/2004).

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvého stupňa s vyššie uvedenými kritériami je zrejme, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil. Pokiaľ nie je zrejme, aký právny záver o skutkovom stave veci urobil súd v rozsúdenej veci, teda akú tzv. skutkovú vetu podrobil právnej kvalifikácii, keď odôvodnenie jeho rozsudku obsahuje iba zoznam čiastkových skutkových zistení a úvahu súdu, že „to tak má byť“ s odkazom na príslušné zákonné ustanovenie, bez odôvodnenia vzťahu medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia týkajúceho sa jeho napadnutej časti konštatuje, že matka svoj návrh odôvodnila aj nálezom PhDr. S. L. zo dňa 21.11.2013, z ktorej vyplýva skutočnosť, že „adaptácia maloletého je zhoršovaná konfliktným prežívaním situácie po rozvoze a ako potenciálne rizikové je možné považovať bezmocnosť a psychickú nepohodu pri nutnosti zmeniť domáce prostredie a prežívanie otcovho konzumu alkoholu“, ako sa súd s touto správou vysporiadal a ako zavážila pri jeho rozhodovaní však z odôvodnenia jeho rozhodnutia už nevyplýva. Ďalej súd konštatoval, že zo správ zo školy na maloletého jednoznačne vyplýva, že na strane maloletého bola a je striedavá osobná starostlivosť pozitívom a maloletému táto vyhovuje. Do akej miery a či práve táto správa a potom prečo zavážila pri rozhodovaní, z odôvodnenia rozsudku rovnako zrejme nie je, ako ani to, ako sa súd vysporiadal s ostatnými listinnými dokladmi, konkrétne správami Referátu poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava zo dňa 9.12.2014 a 20.2.2015 predloženými kolíznym opatrovníkom, z ktorých okrem iného vyplýva rozporuplný názor maloletého na doterajšiu úpravu striedavej starostlivosti rodičov o neho. Pokiaľ aj tvrdenie matky o tom, že otec požíva vo zvýšenej miere alkohol nebolo podľa stanoviska súdu prvého stupňa v konaní preukázané, čo inak vyplýva z tvrdenia maloletého, ktorý z toho má aj obavy (správa PhDr. S. L. zo dňa 21.11.2013, správa referátu poradensko-psychologických služieb kolízneho opatrovníka zo dňa 9.12.2014), nemožno opomenúť, že nakoľko daná vec je vecou starostlivosti súdu o maloletých v zmysle § 81 ods. 1 O.s.p., podľa § 120 ods. 2 O.s.p. je súd v takomto konaní povinný vykonať nielen dôkazy, ktoré navrhnú účastníci konania, ale i ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu. Z obsahu spisu napokon vyplýva, že aj sám psychológ referátu poradensko-psychologických služieb kolízneho opatrovníka odporúčal za danej situácie vykonať znalecké psychologické, prípadne psychiatrické vyšetrenie odborníkmi z oblasti klinickej psychológie a psychiatrie okrem iného s cieľom posúdiť aj závažnosť požívania alkoholu zo strany otca maloletého, pričom k takémuto návrhu prezentovaného cez kolízneho opatrovníka, súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nezaujal osobitné stanovisko, len všeobecne konštatoval, že v konaní kolíznym opatrovníkom navrhnutý dôkaz znaleckým posudkom zamietol, pretože ho v konaní považoval za nadbytočný, keďže skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním sú dostatočné pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k meritu. Takéto zdôvodnenie skutočne nemožno považovať za preskúmateľné. Naopak odvolací súd zastáva názor, že daný prípad si vyžaduje odborné vyjadrenie, pretože z vykonaného dokazovania nie je možné jednoznačne usúdiť, čo je za daného stavu pre dieťa najvhodnejšie a napokon nie je možné usúdiť ani skutočné stanovisko maloletého.

Keďže prvostupňový súd neodôvodnením rozsudku v napadnutej zamietajúcej časti v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. porušil zákonom dané procesné práva účastníkov, odňal im tým možnosť konať pred súdom. Bolo preto nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti, s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Aj keď s ohľadom na vytýkané je nadbytočné (predčasné) zaoberať sa ďalším, odvolací súd považuje na účelné a vhodné pre ďalší priebeh konania uviesť ešte nasledovné:

Striedavá osobná starostlivosť, resp. sťahovanie sa z domova matky do domova otca a naopak je len jedno z možných riešení, ktoré vyžaduje starostlivé zváženie, na ktorú formu rodičovskej starostlivosti o dieťa musia byť ako dieťa, tak aj obaja rodičia dôkladne pripravení. Nie je a nemalo by byť výsadou rodičov dosiahnuť svoje a vyhrať v spore nad bývalým partnerom. Takáto motivácia by mala byť vylúčená z tejto formy starostlivosti, lebo nie je v najlepšom záujme dieťaťa.

O striedavej osobnej starostlivosti možno uvažovať v takých prípadoch, ak dieťa má na jednom mieste svoj stály, obomi rodičmi rešpektovaný domov namiesto dvoch odlišných domovov, aké by si ani jeho rodičia ani ostatní dospelí sami pre seba nikdy nezvolili, ak má dieťa možnosť prežívať pozitívnu skúsenosť zo vzájomnej spolupráce a komunikácie rodičov namiesto konfliktu, teda ak v prípade porozvodových konfliktov rodičia dostatočne pracujú na takejto spolupráci aj pod prípadnou pomocou a vedením odborníka, ak sa rodičia pripravujú na proces, frekvenciu, čas a spôsob odovzdávania dieťaťa podľa jeho veku, potrieb a po pozitívne orientovanej príprave dieťaťa na prechod a pobyt s druhým rodičom a návrat od neho, ak obaja rodičia pri tomto pobyte zodpovedne dodržiavajú stanovené pravidlá a podmienky a uspokojivo spolupracujú navzájom a pod. Tu potom skutočnej danej veci neprospeje, keď takúto snahu má len jeden z nich, v danom prípade len matka, keďže otec podľa poslednej správy kolízneho opatrovníka zo dňa 10.4.2015 predloženej v odvolacom konaní, v súčasnosti s úradom nespolupracuje.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní, pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.), bude v naznačenom smere doplniť dokazovanie o vyjadrenie odborníka zamerané na posúdenie či je v záujme maloletého súčasná úprava osobnej starostlivosti rodičov o maloletého, ak nie aká úprava je vhodná (ktorému z rodičov navrhuje maloletého zveriť do osobnej starostlivosti a ako upraviť styk s druhým rodičom), výsledky vykonaného dokazovania bude potrebné vyhodnotiť jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.